

Gruset på vägen var grått. Jag andades in medan jag flög framåt och ögonen var vidöppna även om vinden torkade dem så de blev förfärligt torra. Till sist förstod jag att stänga ögonen och jag landade med ett duns på marken. Min högra arm blev under min kropp i en onaturlig vinkel och jag ropade av smärta. Gruset skrapade min hud och det sved. Jag kände ögonvrårna bli våta. Jag svängde mig på rygg och bet ihop mina tänder. Mina läppar drog sig till ett grin och ögonen knep jag ihop. Handen som jag höll i vågade jag inte röra på. Stiga upp för att sitta vågade jag inte heller. Som tur var, hade jag hjälmen på huvudet så att jag inte slog huvudet rakt i marken. Cykeln låg ett par meter bakom mina fötter och framhjulet snurrade i hög fart. Jag höll andan och andades igen, höll andan och andades igen. Sådan otur jag hade. Ingen var i närheten, så tidigt som jag var på väg mot jobbet. Klockan var något över fem på morgonen. Jag försökte se mig omkring, men bara ett dammoln som jag orsakat gled bort med vinden. Fåglarna sjöng och någon hund skällde. Den svala vårluften var frisk. Jag försökte stiga upp igen och den här gången vågade jag ända till slut. Passligt var det en bil som körde långsamt förbi och lade märke till mig. En gammal gumma vid ratten stannade bilen och steg långsamt ut. -Är du okej? frågade hon med en gäll, skrovlig röst. Har du stött dig? Jag steg långsamt upp på båda fötterna och höll hårt min arm. -Jag landade på min arm. Snälla, kan du ta mig till sjukhuset? Gumman nickade och kom till mig på trevande fötter. -Vad skall jag göra med cykeln då? frågade hon och slutade sista ordet i ett högt tonläge. -Fäst den i närmaste stolpen. Jag har mitt lås där och nyckeln är fast i det, svarade jag med hes röst. Hon gjorde som jag sa och kom tillbaka till mig. Hennes skrynkliga hand kändes varm mot min rygg när hon ledde mig till sin bil. Hon öppnade dörren och jag satt mig i passagerarsätet. Hon hjälpte mig att ta bort hjälmen och till och med att fästa bältet. Hon sträckte sig över mig till andra sidan för att fästa den. För en gammal gumma på åtminstone 70 år hade hon en bra rygg. Bältet blev för spänt och min arm blev i kläm, men jag höll tyst om det. Armen hade nästan fastnat mellan mina medelstora bröst, men det kändes egentligen bekvämt: de var som dynor för min sjuka arm. Hon startade bilen, som var åtminstone lika gammal som hon. Det doftade i den, och jag kom att tänka på min morfars gamla bil. -Hur kom det sig att du stötte dig så? -Jag kom från andra sidan vägen och den höga trottoarkanten gjorde stopp för cykeln, så jag flög. Jag cyklade dessutom med hög fart, suckade jag. -Usch då, det måste ha tagit sjukt. Hade du så bråttom då? -Nej, jag brukar bara cykla snabbt. -Det lönar sig inte, menade hon i lärande ton. Hon tog en snabb titt på mig och såg sedan mot vägen. Hon tittade på mig igen med ögonbrynen rynkade. -Du blöder ju! anmärkte hon. Jag såg på min arm och såg rött blod som runnit längs min arm. -Det är bara från gruset ser jag, sade jag lugnt. -Ja då, det ser ut som det, påpekade hon med att ta en titt på mig igen. -Förresten, varför är du i farten redan den här tiden på dygnet? undrade jag delvis för att bryta den tystnad som kunde tänkas komma. -Jo, ser du, jag jobbar i en egen blombutik där i Rosta. Jag öppnar tidigt. -Kommer det folk så här tidigt redan? -Nej, men jag gillar blommor och jag har blivit van att vakna tidigt, så det liksom passar mig att använda tiden till det jag älskar. -Har du ingen man som vill ha dig hemma? frågade jag men ångrade mig lite ifall det var en opasslig fråga. -Å, han jobbar i samma blombutik. -Varför kommer han inte samtidigt som du? -Jo, idag ligger han sjuk där hemma. Snuvan fick tag på honom den här våren också. Det gör den alltid. Vi anlände till sjukhuset och bilens bromsar gnällde så det tog i öronen. Gumman steg ut från bilen och öppnade dörren åt mig. -Jag tror jag klarar mig själv nu. -Okej, log hon. Lycka till. -Jadå. Tack så mycket för allt. Hon kröp in i bilen igen och körde iväg. Det sista jag såg var hennes glada ansikte och hennes hand som vinkade. Jag nickade, eftersom det var det enda jag kunde göra i den situation jag hamnat i. Jag svängde mig mot ingången och for in till sjukhuset. Det strömmade in en lukt av

desinfektionsmedel i mina näsborrar. Okunnig om vad man skall göra tog jag en lapp från maskinen vid ingången. Det stod "78" på den. Jag såg på en digitaltavla som visade 76. När det blev min tur plingade någon inspelad melodi som lät som en dörrklocka. En ung kvinna som väntade på nästa kund hade ett piggt leende. Hon såg förvånad ut när hon såg mig. -Nämen, vad har hänt? stirrade hon. -Jag körde med cykeln mot trottoarkanten och flög på marken med handen under. Det tar hiskeligt ont. -Oj nej! Kan jag få dina personuppgifter? -Jag har inget pass med eller något. Jag heter Charlotta Helga Hedqvist, personnummer 230886-104W. -Tack. Ta er till rum nummer 15. Er doktor tar emot er så snabbt som möjligt, berättade hon med höjda ögonbryn och bestämd min. Jag letade upp rum nr 15 och satt mig på stolen utanför. Jag märkte hur jag hela tiden spänt min axel och nacke, och att jag gripit min hand så att blodet inte cirkulerade ordentligt. Jag släppte taget men lät den sjuka handen vara på ställe. Jag lutade mig tillbaka i stolen och kände mina axlar slappna av. Blodet cirkulerade lite bättre, men handen värkte ändå. Delvis för att jag landat på den, delvis för att jag hållit den i samma position i snart tjugo minuter åtminstone. Dörren öppnades och en ung man kom ut. Han var kanske 32 år eller något, eftersom riktigt unga inte skulle jobba som doktorer, då utbildningen var lång. Men han såg ut att vara yngre, och dessutom var han snygg. Jag blev att gapa när han sade mitt efternamn. Jag vet inte vad som hände, men mina fötter skälvde när jag steg upp igen. Jag kom in i rummet och han stängde dörren. Hjärtat hoppade i halsen. Doktorn for bakom sitt arbetsbord och bad mig sitta. Jag gjorde som han bad och sedan satt han sig själv i sin egen stol. -Jag heter Jan Elmander och skall vara din doktor. Jag nickade och en ljusbrun, krullig flock av hår flängde sig över ansiktet på mig. Doktorn bläddrade igenom några papper ganska allvarligt. -Du har stött din arm, har jag fått veta. Får jag se på den? -Ja, svarade jag med liten osäkerhet. Jag visste att han skulle röra den fastän det kommer att göra ont, så jag svalde för att förbereda mig. Han kom mig nära och tog försiktigt i min hand. Jag rodnade och jag svär att om handen inte skulle ha varit sjuk, så skulle jag ha fått en orgasm. Doktorn putsade såren med bomull och desinfektionsmedel och förde handen långsamt neråt. Jag flämtade till, doktorn såg på mig och slutade röra på min arm. -Kan jag fortsätta? -Det kan du, ja, svarade jag och kände mig lite pinsam. -Du flög från cykelsitsen? Jag fick ett snabbt meddelande med info. Han log mot mig medan han talade och förde min hand neråt så att den blev rak. Jag spände ihop mina läppar och försökte hålla mig tyst av fler flämt. -Ja, så var det. Jag landade på min hand på den grusiga vägen. Jag hoppas jag inte brutit handen. -Nej, nej, det har du inte. Lyckligtvis ser det ut som om den bara vred sig. -Vad ljuvligt att höra, hur glad man nu kan vara av att höra den nyheten. Läkaren smålog. Hans gråa ögon hade en sådan iver i sig att jag inte kunde låta bli att stirra hela tiden. Glasögonen han bar var stiliga. De svarta, tjocka karmarna for passligt bakom örat på honom. Ett örhänge hängde från hans öra. Det var silverfärgat och ringformat. Jag kände mig obehaglig när jag ständigt stirrade på honom, så jag tittade bortåt. Det fanns broschyrer omkring på väggarna. "Var medveten om din hälsa." stod det på en av dem. Under texten fanns det en bild på en ung flicka med en morot i handen. Flickan hade många piercingar och man kunde se en tatuering på hennes arm. Jag tänkte att var det hälsa egentligen? Jag menar, att ha tatueringar och sådant? Tiden verkade av någon orsak gå väldigt långsamt, fast än jag varit i rummet endast i tio minuter. -Jag ger dig ett recept på lite starkare värkmediciner, 600mg:s Burana. Jag ger dig också ett sådant här elastiskt bandage som stöder armen. Så skall ni inte använda er hand för mycket. Handen skall vila, inte belastas. Det lilla skägget under hakan såg lustigt ut när han talade och hans skalliga huvud glänste av det bleka ljuset i rummet. Huvudet fungerade som en solpanel och gav energi åt ögonen. Jag tror det var en bra förklaring. Det är svårt att leva utan energi idag, men nu kändes det som om jag inte

kunde leva utan hans ögon. -Tänk om det inte hjälper? frågade jag hastigt utan att tänka, bara för att få en anledning att komma tillbaka till honom och hans mjuka händer. -Ni kan kontakta mig. Jag kan ge er mitt nummer. Det var precis det jag ville höra. "Kontakta mig". Han gav sitt kort åt mig och jag tittade på numret. -Behöver du hjälp med att sätta på bandaget? sade han och viftade omkring med det. -Jo, tack. Han kom mig riktigt nära igen och började försiktigt dra upp bandaget längs min arm. Det kändes inte så illa då jag blev berörd av honom. Tänk om han skulle röra mina axlar. Ja, massera min nacke och så. Tänk om hans händer skulle smeka min mage, min höft, mina låar, mellan mina ben och.....jag blev äcklad. Jag kunde inte tänka så om en oskyldig doktor. -Såja, nu var vi klara då. Här har du receptet. Du kan hålla din arm rak, men var försiktig med att inte stöta den igen. Inte för att jag inte vill träffa dig, men vi önskar er inte komma tillbaka. Han flinade och jag förstod vad han menade. Jag flinade tillbaka och gick mot dörren. -För din skull skulle jag kanske komma utan orsak också. Jag ångrade det jag sa. Nu blev doktorn säkert också rädd och ville inte ha mig hit någonsin. -Vad menar du? Han såg förvånad och oförstående ut. -Inget, svarade jag efter en stund av tystnad. Jag hatade mig själv när jag gick ut från rummet. Varför kan jag inte tänka? Varför håller jag inte tyst? Tankarna flög omkring i huvudet. Jag tog telefonen från högra fickan med vänstra handen och ringde en taxi. Cykeln kunde jag hämta senare. Jag måste ringa min chef om att jag inte kom till jobbet idag. Inte med den här handen och inte med den här känslan som gjorde mig tom inuti. Hemma blev det inte bättre. Det enda jag gjorde var att jag satt på soffan och surfade igenom olika TV-program. Det kom inget intressant. Amerikanska program erövrade alla signaler som kunde tänkas komma från satelliterna. Samma videoklipp spelade om och om igen för att till och med de dummaste skulle förstå vad som händer. Rösten som trodde sig vara mäktig och trovärdig var avskräckande i mina öron. Jag stängde av ljudet och kastade fjärrkontrollen i hörnan på soffan. Jag lutade mig bakåt och tog ett djupt andetag. Jag bar en känsla av ångslan. En saknad av att bli omkramad. Något som fick mig att nästan börja gråta och jag ville ha någons tröst. Jag kände mig så svag. Lusten att ringa doktorn växte hela tiden, men jag höll mig. Det hade bara gått några dagar sen jag var på sjukhuset. Jag stirrade på hemtelefonen som låg på det lilla bordet bredvid soffan. Jag tog fram kortet som doktorn gett. Det var slitet av alla de gånger jag tänkt ringa honom. Numret kunde jag redan utantill, men jag ville vara säker på att det blev rätt. Jag knäppte tangenterna ner en och en i den ordning jag mindes att de skulle tryckas. Hans kod, symbol. Hans nummer. Ett tryck på korset så skulle den sända signal. En enda knapp som jag alltid varit för feg för att trycka. En knapp som jag var dragen till, men som något skyddade. Jag slog luren mot avbrytaren förrän jag hunnit trycka på sista knappen. Hjärtat bultade och jag kände mig kall. Vad kunde jag säga om jag ringde? Han hade ändå jobb att göra, jag kunde inte störa honom nu. Är det omöjligt för mig att tänka lite före jag gör något? -Åh, vad jag är dum, suckade jag. Jag såg på TV:n. Den visade ett gift par som skulle på en farlig utflykt till Mount Everest. Om jag någonsin själv blev kysst som hon just blev? Visst hade jag ju blivit kysst och jag hade själv kysst någon, men det hade aldrig känts så bra som jag nu inbillar mig att kyssas med Jan Elmander känns. Männe hans skägg skulle kittla min haka? Tänk om han bits? Oh ja, det skulle vara underbart. Och när vi har sex. Han skulle smälla mig och trakassera mig. Han skulle vanära mig och min kropp. Jag kände en upphetsning i mig. Det var fuktigt mellan benen när jag bytte sittpositionen. Allt fick mig att känna ovärdighet och orättvisa. Jag slog min sjuka arm mot armstödet för att bestraffa mig för mina fantasier. För en gångs skull skulle jag kunna låta bli honom. Jag tog en värkmedicin efter att ha slagit armen. Som tur var, var armstödet mjukt. Efter en stund värkte armen inte mera och jag kunde vara lugn. Jag tog en kopp te och tittade ut genom fönstret i vardagsrummet. Folk gick hem från

sina jobb och barn var på väg till sina hobbyer. Andra var ute med sina hundar och andra bara gick. Plötsligt fick jag syn på någon bekant i en förbipasserande bil. Det var min doktor! Jag höll andan och stirrade medan hjärtat dunkade i bröstet. Min vänstra hand med tekoppen darrade. Jag följde med blicken vart han körde, men han körde för långt och kunde inte se honom mera. Jag satt koppen på fönsterbrädet och förde min vänstra hand fram och tillbaka på mitt huvud. Håret hade jag löst och de orangea lockarna rörde sig med min hand. Jag tog tag i mitt hår och spände ihop min hand. Ögonen var stängda och hjärtat tog ett skutt upp igen. Jag skyndade till telefonen för att ringa honom. Jag kom ihåg att han var i bilen, så han kunde inte svara. Jag bestämde mig för att vänta tio minuter och ringa sedan. När tiden hade gått, knäppte jag numret automatiskt som om det vore min mammas nummer. Till sist tryckte jag äntligen på dubbelkorset. Signalen skickades och jag var nervös. Handen svettades men de långsamma ljudsignalerna var lugnande. Så hördes det ett klack-ljud. Han svarade. -Jan Elmander. Min haka svabbade upp och ner när jag försökte säga något. -H-hej! Det är Charlotta Hedqvist. Minns du? Det var en stund tyst, som om han tänkte på något. Kom han ihåg mig? -Jaha, just det. Hej på dig också. Hur är det med armen? frågade han glatt. -Den är faktiskt ganska sjuk ännu. Dessutom så slog jag den i misstag. Sådana lögner jag berättade åt honom. Armen var egentligen i ganska bra skick redan, och jag slog den ju med flit. -Är det så? frågade han förvånat med hög röst. -Ja. Jag undrar...kunde vi träffas? Liksom inofficiellt. Vi kunde fara på kaffe och tala om saken? En chans att få träffa honom som person. En chans att ta ett steg närmare. -Jag kom just hem. Hur skulle det vara om vi träffades klockan 18 i "Reiduns Café"? -Det passar mig! svarade jag precis efter att han frågat. Han var tyst igen och han höll andan. Jag var så otålig. -Då var det klart. Vi ses sedan. Hejdå, sade han som om han hade något bättre att göra. -Ja, hejdå, sade jag ännu som det sista förrän samtalet avslutades och snabba tut ringde i örat på mig. Klockan var halv sex när jag var på kaféet. Jag hade beställt en kopp jasminte. Mina fötter var rastlösa och de rörde på sig hela tiden. Jag hade försökt sätta smink i ansiktet, men med vänstra handen lyckades det inte alls. Jag tvättade bort sminket och kom utan istället. Jag såg mot dörren och väntade på en man i stiliga kläder. Han hade säkert bra smak. Jag snurrade skedet i teet och såg på det lilla virvlet jag orsakade. Klockan ovanför dörren ringde då någon kom in. Jag lyfte min blick snabbt mot dörren och var överraskad av att det faktiskt var Jan som kom. -Hej, hojtade jag leende. Det ryste i benmärken. -Hej. Jag kommer just. Tar en kopp kaffe, log han. Jag nickade och satte min skjorta bättre då han vände ryggen mot mig. Efter en stund kom han till bordet och satte sig. -Du var tidigt här, log han. -Ja. Inte hade jag något annat att göra. Jag väntar att armen blir bra så kan jag fara på jobb igen. -Vad jobbar du med? frågade han bakom sin kaffekopp. -Jo, nå, det är ju bara ett ganska onödigt jobb. Jag jobbar som designer. Inte alls lika viktigt som ditt jobb, menade jag. -Intressant. Så ritar du modeller eller jobbar du hellre med datorn? -Ritar. Men det går inte med den här armen. Jag var förundrad över att han frågade om jobb istället för min arm, men jag var glad över det. Jag behövde inte bilda större lögner. -Gillar du ditt jobb som doktor? -Jadå, fast ibland är det lite tungt. Sådana fall som du är ändå ganska lätta. Ja, hur var det med din arm alltså? Jag kände mig bli lite blek. -Umm ja, den är sjuk, sade jag och ville dö. Jag slog den idag och den blev sjuk. Sen tog jag värkmedicin, fortsatte jag. -Det borde inte ta ont nu, va? flinade han. Värkmedicinen är nog ganska stark, menar jag. -Nej, svarade jag smått leende. Jag såg på hans hand. Ingen ring. Jag kände en lättnad och log. -Du ser lite speciell ut för att vara doktor. -Tycker du? frågade han med höjda ögonbryn. -Ja. Du är ganska attraktiv, inte för att låta påträngande. Han blev lite röd om kinderna och skrattade till. -Jag vet inte om det där var en konventionell kommentar. Tack. Hans ögon glänste och jag hade lust att kyssa honom. Jag slöt

ögonen och inbillade mig stiga upp för att kyssa honom och det kändes så äkta. Jag öppnade ögonen igen. Jag fick en chock när jag förstod att det inte var inbillning, utan att jag faktiskt gjorde det. Han stirrade mig i ögonen och jag stirrade i hans. Båda rodnade och jag backade på min plats igen. Han smakade kaffe. Tystnad rådde en kort stund. -Vad var det där för något? frågade han utan att titta på mig. Han kände sig pinsam, men inget mer än vad jag kände mig pinsam. -En kyss, sade jag med paus mellan orden. -Ja, såklart. Men varför? -Jag vet inte. Jag såg på honom medan han såg mot golvet. Han såg en kort stund på mig och sedan på golvet igen. -Jag har blivit förtjust, vet du, sade jag tyst. Kan du ta det som en man? -Det var lite överraskande, sade han och kramsade sitt huvud med ett litet flin. Hans flin lättade stämningen och jag log smått. -Ursäkta mig, sade jag och steg upp. Det var inte meningen. Jag gick ut från kaféet med raska steg, men blev stoppad på gatan av att någon drog mig i handen. -Vänta. Jag sade inte att det var något fel du gjorde. Det var Jan. Jag vågade inte se honom i ögonen nu. -Jag hoppas jag inte är för barnslig när jag tänker på en familj med dig? frågade jag. -Vad är det för barnsligt med att vilja ha en familj? frågade han. Det är bara att det kommer att ta tid. Jag väntade mig inte detta, fortsatte han. Jag såg kanske lite sorgsen ut då han satt sin hand på min kind och vände mitt huvud mot hans. Jag var plötsligt blyg och kunde inte säga något. Han förde handen under min haka och kom närmare. Han doftade kaffe. Hans läppar rörde långsamt mina och jag vågade mig närmare. Han kysste mig och jag kysste honom. Jag kände mig berusad och jag var vid liv. En känsla av enorm lycka spred sig i min kropp, när den äldre mannen var min för denna stund. En sådan lycka jag fick av den olycka som skett. Där på gatan kysste jag intensivt och han gav lika mycket tillbaka. Allt kändes så lätt. För lätt. Men det här var nu det sanna. Jag öppnade mina ögon igen och allt var suddigt. Jag kunde svagt se hans gråa fuktiga ögon. De blev plötsligt röda. Jag började se klarare och det gråa var inte hans ögon, utan grus. Blod rann över det, och solen sken i mina ögon. Det bländade mig. Jag såg mig omkring och jag kunde se min cykel. Hjulet var buckligt och hade stannat. Ingen var ute för att hjälpa mig. Jag kunde inte se Jan heller. Jag kände mig så olycklig. Allt hade bara varit en dröm. En lycklig dröm.